

<div></div>
<div>עין משפט</div> <div>נר מצוה</div>
<p></p>
<p>בו א טוֹשֵׁעַ יֵיךְ סוּמָן קָל סָפִיק מו מו:</p> <p>בו ב מיי פֿירֿט מֵהֶלֶטס אִכּוֹס הַטּוֹמַחֶה לֵב ד ופֿ'ג מֵהֶלֶטס מִשְׁכַּח וּמוֹשֵׁכ הֶלֶס: ז</p> <p>בח ג מיי פֿ'ג מֵהֶלֶטס מִשְׁכַּח וּמוֹשֵׁכ הֶלֶב: ז</p> <p>כב ד ה ו מיי שֶׁס פֿ'ד הֶלֶס: י:</p>

תוֹם' הרא"ש
פּאָטאָם נמי בדיק.
והא דאמר בפ"ק דפסחים כפי דאמרינן בפ"ק דפסחים כפי חיבה שנשתמשו בה מצות מעשר דגומא אינה נברכת היום בגומא מכוסה בדפי התיבה ואינה נראית: ה"ז וכן הכתם כי עד שעת כיבוס חזקתו ברוק ור"ג איבעיא להו דקאי אאיבעיא דבטי לעיל: ש"ס חזקתו ברוק. אבל ע"י כיבוד אינו נמצא. והא דאמרינן בפ"ק דפסחים ובפי' אלו מציאות מצות שנמצאו שם חולין לפי ששוקי ירושלים עשויין להחבד בכל יום. שאני מצות דבשעת הכיבוד וגפין לעילן הליהם ולבקש מצות ש"ס חזקתו א"י: **א"י** מצינו: שפלטו. אילו גפלי מים עליהם כל כך עד שחזר להיות מיד היה נמרט ונפך: **הבאין** מרקם. חימה דהכא משמע שלא היו דרין בו אלא עובדי כוכבים וברוש גיטין אמרינן אף המביא מרקם ומן התגר אלמא ישראלים היו דרין בו. רמ"ה היה גורס הכא ריקם ושטא ריקם המך בנאה וקרא על שמו. ומיהו לא קשה מיד דבלאו הכי צריך לומר היום דטובי ריקם היו. ובפי' אלו הן הגולין נמי אמרינן תרי קדש הוו. ועוד אפי' אם ישראלים ויובדי כוכבים דרורי בריקים הני כתמים דמשתחבין ביה לא דישתראי בהן מצניעי כתמיהו ור' יהודה קאמר אף העובדי כוכבים ישראלים הם אלא שטעו להשתמר אי"י הכא מיירי בכתמים שרדועין ברהי דשל עובדי כוכבים: מבין העובדי כוכבים טהורין. אפי"ג דדם עוברת כוכבים טמא כרוקה דאמרינן לעיל בפרק אהרן כותיים לא גזרו חכמים בכתמיהם כיוון דרפין לאו דאורייתא הוא: **אמרינן** יניחו ואליבא דר' יוחנן. ותימה מ"מ ר' יוחנן לא תני הוא ותקשי ליה מיהן מתנינן וכו': קסבר ר' יוחנן מ"ד עובדי כוכבים ועבד הוא על בת ישראל הוליד ממור וכסתם מתניתין בפרק אהרן ובפרק אלמנה מ"מ מתנינן סברה דלא כאל עובדי כוכבים על בנות ישראל כלל דאי טאו כיון הולד כשר או ממזר כתמן טמא ולא אשכחן חנא דפליג על מתניתין בהא ור"ל דר' יוחנן וסביא ס"ל כדתיני רמי בי יחזקאל בפ"ק דיבמות אין מקבלין גרים מן הקרתויים והויאי פליגא אמתניתין דמטהרת כתמי כל עובדי כוכבים: קוברין שם נפליהן. ותימה ונשיהי גרות היאך משמשין שם וגם האנשים בימי טומאתן ואי אין נזהרות בטומאת מל שם נפלים א"כ בפי' בנות כותיים דאמרינן בבתי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר שטחור גמור אי ידיעין שלא בעל בקרוה. וגם דהא דתני היום מתכיים שטמאין משכב תחתון כעלין מוקמינן לה בנשוי אבל בפניו לא ואמאי והלא טמאין טומאת מל ור"ל לפי שעה קוברין שם נפליהן ואז נזהרין מוטומאם ולאחר זמן מסירין אותו לקיבור בבית הקברות ולדירין לעולם הן בספק טומאה: **לא** נחשדו על כתמיהן. אף על גב דכתמים דרבנן מיסתבר להו דמגופה אता:

בערי ישראל. במקום הפקר (ב"ק טו). שלא נחשדו על כתמיהם. להפקינן, אלא מנעינן אותם שלא יתמאו בן טהרות (טו). והכתמים מטהרין שלא נחשדו על כתמיהן. להפקינן אלא מנעינן אותם עד שיכנסום (טו).

נו:

בגומא נמי בדיק. והא דאמר בפ"ק דפסחים (דף ז.) דגומא אינה נבדקת גבי מיצה שנשתמשו בה מצות מעשר (ט) שני התם בחריץ המכוסה בקרשי המיצה דהיא גומא אינה נבדקת: **וכן** הכתם עד שעת כבוס חזקתו ברוק בו'. ל"ג איבעיא

דם הנדה פרק שביעי נדה

אי נמי. בטמא דלא אמר לא דקמי ואשתכח שרץ בגומא: **בטטרא**. כללי הנגד שיש שם קמטים ותפירות שקורין וירונו"ש: **מפני מה אמרו נו'**. כלומר מפני מה תלו בציצוד וטיהרו טהרות דקודם כיצוד: **למפרע**. אפילו דקודם כיצוד טמאות: **ומפני מה אמרו**. ומפני מה תלו טהרה בכבוס: **סחזור ופכנסנו**. אם לא דדקמו בשעת כבוס ולאחר זמן נמלא בו כתם ואין ידוע אם קודם כבוס היה בו לטמא טהרות של קודם לכן: **אם נדחו מראיו**. מחמת כבוס זה: **ידוע שלאחר כבוס**. ראשון נפל בו וטהרות של קודם כבוס ראשון טהרות דאי קודם כבוס קמא הוה ציה כבר נדחו מראיו מחמת כבוס ראשון: **מקדיה**. נכנס בצגד טרטרעיי"ש. כתם שלפני כבוס מגלדי וגלדו עבה: **לא שנו**. אדר' שמעון קאי: **למפרע**. עד שעת הכבוס: **בתני'** ציון מרקם טהורים. שהן עובדי כוכבים ודמן טהור: **שכן גרים**. ודמן טמא: **וטועין**. שאין מנעינין את כתמיהם: **וחכמים מטהרין**. בגמרא פריך ואי דישאל טהור דמאן טמא: **שלא נחשדו**. ומכנסין אותם: **גב'** קא פסיק וסני. הבאין מבין העובדי כוכבים טהורין ואפילו מתרמוד אלמא בני תרמוד עובדי כוכבים גמורים הן: **ואם אומרם מקבלין גרים מן הסרמוד**. וכשרין לנא צקהל ולא אמרינן ממורים הן שנמערבו צננות עשרת השנטים ועובד כוכבים ועבד הנא על צת ישראל הולד ממזר': **גרי אריות הן**. מפורש בספר מלכים (ב' כ') וישלח ה' בהם את האריות וגו': **גרי אמת הן**. ודמן טמא: **בערי ישראל**. במקום גלוי: **נחשדו על כתמיהן**. דלא מנעי ליה: **בתני'** **כלל מקום**. במקום ישראל: **נחדריס**. מסתמא מדאנניי דס נדה הוא: **ציס העמאות**. חדר שהגשים משתמשות בו צימי נדות: **סכנות ופרעות**. צנמי' מפרש להו וספק יניסו וימדדנן וכומיים לית להו: **גב'** מאי

וחכמים מטהרים מפני שלא נחשדו על כתמיהן: גב'
ע"קפסיק ותני אפילו מתרמוד א"ר יוחנן זאת אומרת מקבלין גרים מתרמוד אינו והא רבי יוחנן וסביא דאמרי תרוייהו אין מקבלין גרים מתרמוד וכי תימא זאת ולא סבירא ליה
והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה
ע"אמוראי יניחו ואליבא דרבי יוחנן:
מבין ישראל וכו':
ורבנן אי דישאל מטהרי דמאן מטמו חסורי מחסרא והכי קתני
מבין ישראל טמא מבין הכותים רבי מאיר מטמא דכותים גרי אמת הן
וחכמים מטהרין
דכותים גרי אריות הן
אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן
גרי אריות מבעי ליה אלא הכי קאמר מבין ישראל ומבין הכותים
טמאין דכותים גרי אמת הן
הנמצאין בערי ישראל טהורין
שלא נחשדו על כתמיהם
ואצנועי מצנעי להו הנמצאין בערי כותים רבי מאיר מטמא דנחשדו על כתמיהם
וחכמים מטהרין
שלא נחשדו על כתמיהן:
בתני'
וכל הכתמים הנמצאים בכל מקום טהורין חוץ מן הנמצאים בחדרים ובסביבות בית הטמאות
בית הטמאות של כותים מטמאין באהל מפני שהם קוברין שם את הנפלים
ר' יהודה אומר לא היו קוברין אלא משליכין וחיה גוררתו נאמנים
לומר קברנו שם את הנפלים
או לא קברנו נאמנים
לומר על הבהמה אם בכרה אם לא בכרה נאמנים
על ציון קברות ואין נאמנין
לא על הסככות ולא על הפרעות ולא על בית הפרס
זה הכלל
דבר שחשודים בו אין נאמנין
עליו:
גב' מאי

לכר מתרמוד דמשני בפ"ק דגיטין (דף ק.) לא לכר מצבל מדמחלק צרקס ולא בשאר עובדי כוכבים משמע דכולהו טהורים:
קוברין שם הנפצים.
ואם תאמר והיאך משתמשים שם צימי טומאתן והלא נזהרים הם מטומאת מת ונפלים דכתיב נאמנים לומר לא קברנו שם הנפלים ומוקף לה בצמרא צכותי כהן עומד שם אוצפרק צנות כותים (לעיל דף לג.) אמר דנשוי מטמא משום דועל נדה אכל פניו לא וי"ל דלפי שעה קוברין שם נפלין ולאחר זמן מסלקין אותם לקוברין בצית הקברות ואין אנו ידיעין מתי מסירין אותן:
לא נחשדו על כתמיהם.
ולע"ג דכתמים דרבנן הן טומאה אית להו דצברה דמגופה אתא:
ולמלא

(סנהדרין טו.) דכותים גרי אריות הן. דכמי צספר מלכסי וישלח ה' בהם את האריות, ומתניין דכדמיס הסם צנלות שומרין (יבמות כד.) וכומיס כמיי הסם ויכל מלך אשור מכותה וקא חשיב שאר מקומות (ב"ב כח.) וזרי הס כעסי"ס גמורים (סנהדרין טו.) הנמצאין

מסורת הש"ם

(א) וני' תוס' לקמן סד: ד"ה על גבי כולס,
ב יבמות טו.
ביק' לת',
א יבמות טס,
(ד) צנבת מו.
וש"סן,
(ס) יבמות טז:
גיטין כג.
מנחות כג:
חולין מג,
(ו) יבמות כד:
קדושין עה:
סנהדרין סה:
(צ"ק לת:
חולין ג:
(ז) יבמות מה,
(ח) לקמן מז,
(ט) עיין מהר"מ ורש"א,
(י) ז"ל דקת כ"א בבב"ט,
(כ) ונעי' היטב מוספות יבמות טז:
ד"ה אלמולא.

הגהות הב"ח

(א) גב' ואם לאו צידוע.
י"ב ע"כ צדק סד ע"ב
במוספות ד"ה על גבי כולס:
(ב) תוס' ד"ה צומא וכי שאני הסם:
(ג) ד"ה הבאים זכר וטועים להשתמר אי נמי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) תוס' ד"ה קוברין וכי יוכפי צנות סתים אמר.
י"ב עיין ספר עמדין פולס:

לעני רש"י

וירוד"ש
"וירוד"ש.
כנפי בבר.
טרשטרי"ש
[טרשטריש"טן].
מחלחל.

מוסף רש"י

כל הכתמין הבאין מרקם. שנמלא צנדים הבאים מרקם, טהורים. לפי שאם גזרו על כממי עובדי כוכבים (יבמות טו.) עיר שריבה נכרים הוי, דס נכרים טהור מדאורייתא, דכמי' (ויקרא יב) דבר לא בני ישראל אשה כי שומעי וילדה, בת ישראל מטמאה בלידה ונדה ולא נכרים, ואפי"ג דרבנן גזרו עליהם סיחו שחלואי מגופה ולא שחלואי דישאל דישאל גופייהו מדכדנן ניסו, דמדאורייתא דס יסיה וזכה בצברה כתיב, שחלואי מגופה ולא שחלואי צנדיה, ואפילו להאם מגופה אמרינן בנמ' נדה (לד) שלא גזרו על דס נכרית טומאה אלא בעדוי לת, דתני דס הנכרים צ"ס כתיבין וצ"ה אומרים כרוקה וכו' ומתנין רגליה, ממשלחן לת ואלן מטמאין יבס (ב"ב כח.) שהם גרים. ודמן טמאם, טועיין, שמהיו דתם וגזרו על כתמיהם, שאף על פי שחלואי שמהיו, ישראלים הם (יבמות טו.) אלו:
רובן גרים ודמן טמאם ויכשאלם הן אלא שהם טועין וטהינן נחקות הנכרים והכי הן כשאלא מומר (ב"ב טס.) מבין העובדי כוכבים, שאין ישראל דריס סם (יבמות טס.) אפילו מתרמוד, אלמא לאו צספק ישראל קיימי (טס טס.) מקבלין גרים מתרמוד, ולא אמרינן ישראלים ממוים סם (טס.) הא קורר המשה ויכשאלה דביי סתם וישרי צעיון שאנן סתם ולא הוירי סם אמרי עליהן, כדי שלא יחו שטייה מפי יחיד וגרלון כאילו שטו מפי המויםים ויעשו כמותן (ויצה ב.) אמוראי יניחו ואליבא דר' יוחנן.
מר סבי דלא כילי ר' יוחנן למימר הלכה כסתם משנה, אלא היכא דקפירא ליה אמר דכילי הלכה כמשנ' זו, ואמורא תרימא אמר משמיה דר' יוחנן כסתם משנה אמתין (מג.) דכותים גרי אמתין הן.
דמחילתן גרים גמורים היו ועשויי הרששו